

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Vocatio per beneficia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

fauorem; in alijs contra, aduersitates sunt fauores; prosperitates verò pœnæ & supplicia. Ex quo etiam apparet, occultissimas esse vias, per quas Dominus Noster varios huiusmodi euentus disponit: ad eò vt etiam de huiusmodi vijs intelligi possit Dei interrogatio, qua à S. Iob quaesuit: *a indica mihi, si nosti, per quam viam spargatur lux prosperitatum, quas ego hominibus mitto; & qua diuidatur æstus aduersitatum, quibus ego illos premo?* hoc enim sapientiæ meæ soli relinquitur; meaque occultâ prouidentia contrarias has sortes inter bonos & malos distribuo: nunc vt Iustitiæ; nunc vt Misericordiæ dem locum. vt qui in meis operibus iustus sum & misericors: quamuis præcipuus meus scopus non ad damnationem, sed in salutem hominum tendat: nec aduersitates, aut prosperitates mitto, vt ipsi peccent, ac damnentur; sed vt mihi seruientes salui fiant. Ex libero itaque illorum arbitrio solo malus harum rerum vsus oritur, & illorum perditio: à mea verò gratia præcipue prouenit bonus earundem vsus, vt finem, ad quem eas dirigo, consequantur.

§. I. *Vocatio per beneficia.*

PRIMUM quoniam DEVS Dominus Noster eò magis propendet, vt via potius amoris quam timoris, ad suum nos obsequium deducat: id eò quòd in ipso est, per prosperitates & beneficia, quæ cor alluciant; quàm per aduersitates & pœnas, quæ illud terrent, vocare nos, & ad se attrahere mallet: quemadmodum ipsemet per Oseam Prophetam clarè satis ostendit, dicens: *a quando puer erat Israel dilexi eum, & ex Egypto vocavi hunc Filium meum: in nomine meo vocauerunt eos Moyses & Aaron, sed mox abierunt à facie eorum: Baalim immolabant, & simulacris sacrificabant. Et ego quasi nutricius Ephraim portabam eum in brachijs meis, & nesciuit quod curarem eum à vitijs suis. In funiculis Adam traham eos, in vinculis Charitatis: & ero eis quasi exaltans: & auferens iugum, quod habebant super maxillas suas: & declinatio; ac me ipsum dimittam, vt porrigam, quo vescetur. quibus dulcioribus verbis potuit peccatoris vocatio explicari: quem DEVS Dominus Noster tanquam Filium tractare cupit: quamuis ipse, vt potè rudis & ignarus, id non agnoscens, verum Deum adorare prætermittat: suisque factis creaturas, quas amore nimio prosequitur, tanquam idola colat: est tamen cælestis huius Patris ad eò immensa charitas, vt non cesseret beneficia in eum plura conferre, vt à peccatis eripiat. O vtinam oculos, & aures animæ tuæ aperires, vt quæ DEVS erga te facit, videres; & quæ per tot beneficia loquitur, audires! intendit enim magnus hic DEVS, te à tyrannide Pharaonis, hoc est Dæmonis, & à captiuitate Egypti, hoc est peccati eripere: id eò tū suis inspirationibus, tū per Moysen & Aaron Prælatos scilicet, Ecclesiæque prædicatores te Vocat. Et quamuis*

a Iob. 38. 24.

a Osee. II. 1.

Funiculi.
Adam.

Vincula
Charitatis.
b. 10. 7. 12.
34.

c. 1. 12. 4

Matth. 11.
28.

potuisset flagellis, & aduersitatum baculis trahere; non vult semper eâ seueritate vti, eò quòd tenerè te diligit : ac propterea *in funiculis Adam, & in vinculis charitatis* trahere vult : funiculis scilicet & vinculis, quibus trahi solent, ligari, & conuinci homines, qui rationi dant locum; & filij parentibus dilectissimi: fauoribus scilicet ac beneficijs, reuocans tibi in memoriam plurima, quæ hæcenus in te contulit, & nunc confert; ac in posterum conferre desiderat: nisi ipse tibi deesse velis. Funiculi Adam, beneficia sunt naturæ, quibus fruëris; Cæli, qui te illuminant; Ignis, qui calefacit; Aër, quo respiras; Aqua, quam bibis; ac cibus; quem sumis. Similiter honor, facultates, sanitas, sensus, & potentiæ, quibus es præditus: & ipsamet vita vincula sunt; quæ DEVS conijcit in collum tuum: non vt te præfocet, sed vt mortem fugiens, veram vitam consequaris. Vincula sunt Charitatis, superna beneficia generalia & particularia, quibus te ditat. Vinculum siue catena vna est, ipsius filij Dei incarnatio. Natiuitas, vita eius tota, Passio ac Mors: quæ catena tot constat annulis, quot sunt peregrinationes, quas peregit; sermones, quos prædicauit; miracula, quæ fecit; persecutiones, infamia, & cruciatus, quos sustinuit vsque ad mortem in cruce: *b. qua exaltatus fuit à terra*, quemadmodum ipse dixit, *vt omnes homines dulci hac & iucunda catena ligatos, ad se ipsum traheret.* Vincula quoque sunt Charitatis, Sacramenta, Sacrificia, Scripturæ Sacræ, & reliqua auxilia, quæ in tuum subsidium & remedium in Ecclesia sua reposita habet; & specialia, quæ ipsemet tibi præbet, inspirationes, quibus te præuenit; spirituales consolationes, quas tibi impartitur; orationes tuæ, quas exaudit; pericula de quibus te eruit: ne in infernum, quem iuste promeritus fueras, descenderes. Cur ergò non libenter videas, te huiusmodi funiculis trahi, & vinculis talibus vinctum deduci? cum verè tendant ad tuam veram libertatem? Nunquam enim magis es liber, quàm cum hac ratione vinctus & constrictus teneris. Addit verò Isaias: quemadmodum agricola *c. iugum* remouit à bobus, triturando defatigatis, & postea manu sua pabulum illis porrigit: ita DEVS grauisimum Dæmonis iugum, quo portando valde es defatigatus, auferet: culpas scilicet, & meritas pœnas; illas remittendo, has moderando. Iugum verò onusq; legis suæ ita subleuando, vt suauiter possis illud portare. ad quod melius præstandū: *declinam*, inquit, *vt vesceretur.* Ipsemet demittit se, vt tibi det, quod comedas; non panem manibus Angelorū confectū, sicut Mannas; sed panē Spiritūs S. virtute formatū proprium scilicet suū corpus, abijcit enim seipsū DEVS, vt fiat cibus hominis. Et præterea proprijs manibus mensam tibi sternit spiritualibus animæ cibus refertā: imò & ijs, quibus ipsū corpus indiget. Ab ipsius enim prouidentia venit tibi, quicquid corpus aut animā nutrit: & ad omnia te inuitat, cum dicit: *d. Venite ad me omnes, qui laboratis,*

Conerati estis: & ego respiciam vos. Cur ergo non sequaris tam bene tibi facientem? ostendis, inquit, S. Augustinus oui gramen, & puero nuces: & sic trahis illos post te: cum ergo DEVS quotidie tibi ostendat cibos ac delicias, quas tibi offert: cur non eum sequaris, eiusque vocationi obedias. *109. sup*

Hoc vocationis genere solet DEVS D. N. duo præcipue genera peccatorum vocare. Primum est generosa ac ac nobilis conditionis: cuius causa, facilius tanquam filij, ducuntur amore, quam timore, vt serui. Huius generis esse solent, qui fuerunt aliquando perfecti; sed ex passione aliqua, aut infirmitate lapsi sunt in grauia aliqua peccata: quemadmodum videre licet, in admiranda Dauidis Regis vocatione, quando lapsus fuit in adulterium & homicidium, cum totius regni ipsius scandalo, tantaque proprii detrimenti obliuione; vt decem fere menses à lapsu suo transferint, nihil ipso de remedio cogitante. Sed non est oblitus infinitus animarum amator, de remedio illi prospicere: vbi enim amor viget, non habet locum obliuio. Quem vt à profundo somno excitaret, misit Nathan Prophetam, vt ei diceret: *Hæc dicit Dominus Deus Israel: ego vnxi te in Regem super Israel, & erui te de manu Saul, & dedi tibi domum Domini tui, & uxores Domini tui in sinu tuo; dedi que tibi domum Israel & Iuda: & si parua sunt ista, adiciam tibi multa maiora.* Enumerabo scilicet alia maiora, tam quæ hæctenus contuli, quam quæ conferre cogitabam. *Quare ergo contempsisti verbum Domini, vt faceres malum in conspectu meo?* O amorem Dei interminum! ô ignem diuinum nunquam dicentem: *sessicit!* Quid enim hoc totum sibi voluit, nisi ingrato illi Regi significari: si propterea me dereliquisti, quod mea in te collata beneficia exigua esse iudicares: conuertere ad me, & ego tibi conferam maiora. Quodnam ergo aded durum cor esse poterit, quod his rationibus, ac promissis non emollitur? & quis aded ferus homo, qui non sinat se beneuolis aded catenis ligari? bene cognouit & asscurus est Dauid harum rationum pondus, ac vim ex cœlesti luce, quam à Domino vocante accepit siquidem vix ea audiuerat, cum, magno suorum peccatorum dolore, verbum illud non minori interno animi sensu, quam breuitate, tantaque efficacitate atque interno sensu protulit: *d peccaui Domino. imò e illi soli peccaui.* Nam licet Vriam occidendo, in ipsum peccaui; & in Bersabææ eius coniugem, cui abstuli honorem; & in populum vniuersum cui malum exemplum præbui. omnes tamen hæc iniuriæ sunt quasi non essent, cum ea collata, quam benefactori meo infinito intuli, à quo infinita beneficia accepi; & nunc, cum illius ego essem immemor, recordatus est mei: & cum ego horrenda supplicia essem promeritus, noua mihi offert beneficia, novosque fauores. Fuit hæc Dauidis pœnitudo aded perfecta, eò quod orta esset ab igne amoris, qui ex sermone diuinorum beneficiorum accensus erat; vt e

*Tract. 26.
in Ioan.*

*2.
Beneficijs
generosi du-
cuntur.*

*c. 1. Reg. 12.
7.*

*d. 2. Reg. 12.
93.
c. Psal. 50. 6.*

vestigio, peccatorum suorum veniam obtinuerit: tibi que proponitur tanquam exemplar, ut si errantem secutus es, sequaris penitentem, & emendatum: aures tuas ad audienda beneficia accommodans, quæ Deus ei confert, qui post lapsum penitentia ducitur, conuertitur, ac te emendat.

3.
Pauperes
beneficij
irahuntur.

Ruth. 1. 6.

ALIUD est genus peccatorum, qui impingunt ex occasione paupertatis, & aduersitatis: quas ut euadant, grauius scelera admittunt. Est verò tanta Dei nostri misericordia, ut molliori eos manu tractet; necessitatibus eorum subueniendo, eo que beneficio, ad malum peccati statum dimittendum, alliciendo. Quod mirifice nobis ob oculos ponit euentus ille, quem liber RUTH nobis refert. Quemadmodum enim fames, quæ in Iudæa præualuerat, in causa fuit, cur Elimelech cum vxore & filijs, ex Bethlehem exiret, & in regionem Moab migraret, vbi alimentorum erat abundantia: postea verò marito & filijs orbata Noëmi, surrexit, ut ex Moab in patriam rediret: *f. audierat enim quod respexisset Dominus populum suum, & dedisset eis escas:* ita innumeri homines famem, paupertatem, & alias temporales necessitates fugientes, à Iustorum congregatione recedunt: imò nonnunquam à congregatione fidelium, ipsa scilicet Ecclesia; transeunt que ad partes peccatorum, aut etiam infidelium; quorum sequuntur peruersos mores, ut miseris eorum bonis uti possint. Quibus tamen non obstantes, solet Dominus noster populum suum misericordiam oculis aspicere; tantamque escarum copiam eis offerre, ut etiam peccatores, illis fruantur: proijciens in eos beneficiorum flammam, qui penarum ac suppliciorum flammam erant promeriti: & remouens paupertatis offendiculum, quæ fuerat ipsis causa ruina; excitat, & impellit ad penitentiam, ac desiderium redeundi; ei que seruiendi, qui tot in eos confert beneficia, ita ut videatur D. N. exequi velle Salomonis consilium, dicentis: *si esurierit inimicus tuus, ciba illum: si sitierit, da ei aquam bibere: prunas enim congregabis super caput eius: quæ tui amore illum vrant, & ex hoste reddant amicum: facientes, ut iniuriæ tibi illatæ cum peniteat.* Qui sunt autem Dei inimici, nisi peccatores? & quæ prunæ ardentes, nisi beneficia eis amanter collata? quando igitur Deus hosce suos inimicos in paupertate, aut alia aduersitate constitutos videt, accurrit, ut eam aduersitatem moderetur, vel omninò remoueat: & huiusmodi beneficiorum prunis eos accendens, prouocat ad penitentiam in cilio & cinere amplectendam, culpæ que inimicitiam deponendam,

g. Pro. 25. 21
Rom. 12.
20.